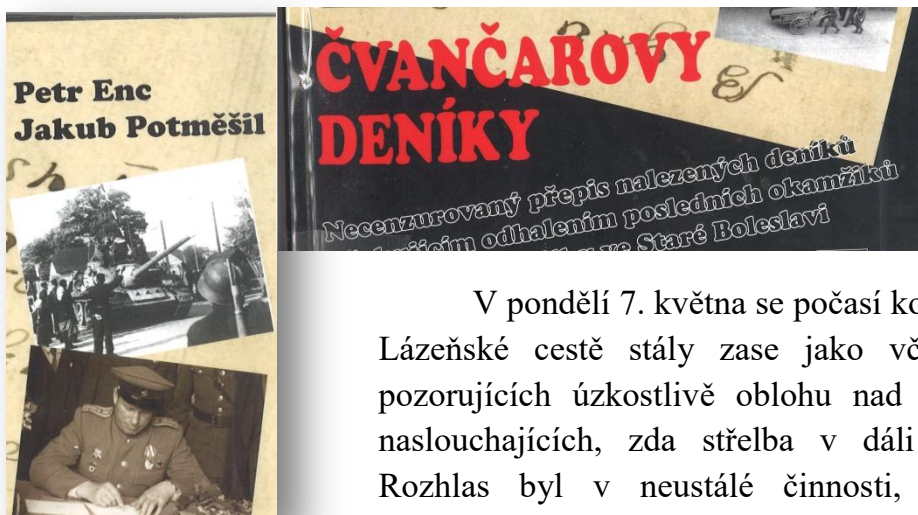

V pondělí 7. května se počasí konečně zlepšilo. Na Lázeňské cestě stály zase jako včera hloučky lidí, pozorujících úzkostlivě oblohu nad Prahou a bedlivě naslouchajících, zda střelba v dáli ještě stále trvá. Rozhlas byl v neustálé činnosti, hlášení byla už soustavnější a klidnější. Podle volání po jakémsi doktoru Petelkovi či jak se jmenoval, který měl převzít černínský palác, dalo se už soudit, že se situace zlepšila. Němci bombardovali plynárnu a nemocnice, ryze po germánsku, bestie! Ale volání po zbraních nebylo již tak zoufale naléhavé, bylo zřejmo, že si naši k nějakým zbraním již pomohli, asi se zase nějakí němečtí vojáci vzdali. Větší skoro strach než z dějů v Praze měli jsme z našich ženských, ze kterých se už stávaly vyložené panikářky.

Oběd jsme měli vlastně nedělní a po obědě jsem nešel poslouchat. Cítil jsem, jak mám už nervy přepjaty, bylo nejvýš třeba, abych v poslouchání udělal přestávku a zastavil se někde venku na čerstvém vzduchu. Chvílemi foukal vítr, sluníčko však hrálo, bylo celkem venku příjemno. Dal jsem se Husovou alejí, abych odtamtud zabočil doleva přes louky k Houštce.

Na mostě byla každá překážka střežena dvěma německými vojáky s puškami v rukách, u plavidla hlídkovala celá skupina vojáků, ale strach z nich nešel. Netvářili se nijak bojovně, spíš se chovali až netečně, s tvářemi unavenými a zasmušilými. Na věži mariánského kostela měli dokonce kulomet! Měli zřejmě plno strachu. Hluchovský lesík byl prázdný, německá vozidla tam ukrytá a proti náletům zamaskovaná byla odvezena již v sobotu i hádalo se, že směrem k Praze.

Nebyl jsem zvědav ani na zprávy z Londýna, vysílané v půl čtvrté, procházku jsem proto nepřerušil, potřeboval jsem zotavení jako sůl!

Moje žena byla co chvíli u Turinků poslouchat a když jsem přišel domů, právě odtamtud přišla a hlásila mi, že pražští bojovníci dobyli zpět Senovážné náměstí. Chlapíci! Přineslo to další úlevu, a tak jsem dokonce byl s to, abych si povšiml, že v sobotu jsem se ani neholil. Dal jsem si tedy fasádu do pořádku a napravil tak dvoudenní zpoždění. ...

K večeru přišel k nám Emil Hataš s paní Toničkou a oba byli krajně rozčileni. Bylo také proč. Americká armáda, která prý dospěla až k Zbraslavi, nešla dál a odmítla zakročit proti Němcům v Praze, poněvadž je to prý věc armády ruské! Hataš mi položil otázku, je-li něco takového vůbec možno a nenalézal slov k odsouzení

takovéhoto spojení. .. Ani mně to nešlo do hlavy - že snad by si Američané a Rusové dělali naschvály? Tušil jsem v tom nějaké panikařství i slíbil jsem, že večer k Hatašovům přijdu na poslech rozhlasu, a to zejména „rozhlasu spojených národů“ z vysílačky lucemburské, která měla vždy zprávy nejčerstvější.

Večer jsem zastihl u Hatašů tři ženy. Seděly vedle sebe a jejich tváře mi napovídaly věru dost. Hataš samým rozechvěním ani nemohl chytit Prahu, tak byl už od panikárek zpitomělý, čemuž jsem se pranic nedivil, vida jejich vyjukané tváře. O půl desáté jsem zachytil Lucemburk a to, co jsem uslyšel (v německém znění, česky se nevysílalo), vyvracelo všechny Hatašovy obavy a vneslo uklidnění i do rozvrácených myslí přítomných žen....

Všecko, co jsem slyšel, poznamenal jsem si těsnopisně, a když lucemburské vysílání skončilo, tlumočil jsem vše Emilovi a přítomným ženám. Však bylo na všech vidět, jak se uklidnili. Vyložil jsem jim také, co znamená pro vojáka, dle válečných zvyklostí, být postaven mimo zákon: smrt bez soudu. Takový trest stíhá i každého vojáka, přísluší-li k armádě, jež kapitulovala a byl-li po podepsání kapitulace přistižen s neodevzdanou výzbrojí. Je prostě válečným zločincem a k nim budou patřit i SS-mani v Praze, nepřestanou-li bojovat a neodevzdají-li zbraně. Toto vysvětlení uklidnění dovršilo. ...

Toho uklidnění potřeboval vrchovatě Emil Hataš. Od soboty nevycházel z rozrušení, od soboty ještě nespál a ke všemu byl ještě rozčilován návštěvami panikárek, které se poctivě snažily, aby ho připravily o poslední zbytek nervů.

V deset hodin večer jsem šel domů. Po městě bylo totiž toho dne vybubnováno nařízení německého velitele místní říšské posádky, že od pondělních desíti hodin večer do úterních pěti hodin ráno nesmí se nikdo zdržovat na ulici, že zkrátka v té době musíme být doma. Kdekdo se tomu divil a horšil se nad tím, leč co se dalo dělat, Němci byli ozbrojeni a my jsme měli jen prázdné ruce. Vybubnování prováděl městský zřízenec, a když ani radnice se neodvážila odporu, co jsme měli dělat my, obyvatelé? Nevyslechl jsem tedy už rozhlasové zprávy londýnské, české i německé, ale to, co jsem věděl, stačilo, aby uklidnilo i moji ženu, jež rovněž toho už velice potřebovala.